

platnosti usnesením na ní a povolití zápisy změn představenstva takto zvoleného do rejstříku, i kdyby tu nebylo formální závady již dolíčené. Posouzení rekursního soudu odpovídá právním důsledkům rozhodnutí nejvyššího soudu z 13. října 1932 R I 810/32-1. Je-li přípustná dle stále praxe nejvyššího soudu (rozh. čís. 6637, 7160 sb. n. s.) nařízením rejstříkového soudu též změna stanov v rejstříku již zapsaných, přičili-li se zákonu, tím spíše nutno připustiti i neplatnost právních úkonů, týkajících se vnitřních poměrů družstevních, jež podnikly orgány — (a takovýmto úkonem je přijímání členů, které může mítí vliv na celé vnitřní složení družstva) — družstva, které nebyly dle stanov platně zvoleny a nebyly do rejstříku platně zapsány. Je proto nepřipadný poukaz rekurentů na ohrožení důvěry v zápisy do obchodního rejstříku, a srovnávání se zápisy ve veřejné knize pozemkové. Výtka neúplnosti, pokud se týče rozporu se spisy, není opodstatněna, poněvadž z pořadu valné hromady svolané na 18. prosince 1932 je patrné, že dozorčí rada nedbala oprávněného návrhu menšiny, a přiznává, že dosud návrhu menšiny nevyhověla. Je nerozhodno, zda dozorčí radou stanovený pořad k této valné hromadě byl stejný jako pořad valné hromady ze dne 12. května 1932. Neopodstatněné je tvrzení rekurentů, že návrh menšiny na svolání mimořádné valné hromady byl podepsán pouze 23 členy, a nedosahoval stanovami žádané čtvrtiny (§ 13). Rekurenti patrně nepočítají tu podpisy 11 členů, kteří nebyli dosud platně vyloučeni. Pokud poukazují na své podání ze dne 16. února 1933 a na prohlášení k němu přiložené, nelze z těchto listin seznati, že by byli oni tři členové, kteří podepsali dotčené prohlášení, odvolali též žádost za svolání mimořádné valné hromady. Správně dolíčil tedy rekursní soud, že tu byl stanovami žádaný počet podpisů, a rekurenti se odkazují na odůvodnění napadeného usnesení.

Čís. 12698.

Právní povaha poměru majitele safesové schránky k bance.

Jde o exekuci podle § 325 ex. ř., nikoliv o exekuci podle § 331 ex. ř., navrženo-li zabavení nároku dlužníka na vydání obsahu safesu proti bance.

Návrh jest s hlediska § 54 čís. 3 ex. ř. dostatečný, vyznačil-li vymáhající věřitel v exekučním návrhu na zabavení nároku dlužníka na vydání obsahu safesu proti bance číslo safesu.

(Rozh. ze dne 16. června 1933, R I 506/33.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním nároku dlužníka na vydání obsahu safesu uloženého u banky A. K rekursu dlužníka a banky A. rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Z návrhu jest patrné, že tu nejde o exekuci na peněžitou pohledávku po rozumu § 290 a násl. ex. ř., nýbrž o jiné majetkové právo ve smyslu § 330 a násl. ex. ř. Nelze proto na toto majetkové právo vésti exekuci zabavením a přikázáním po rozumu § 294 ex. ř., jak navrhuje

vymáhající věřitelka, nýbrž podle předpisů o exekuci na jiná majetková práva ve smyslu § 331 a násl. ex. ř. Měl proto býti návrh vymáhající strany zamítnut (srovn. rozhodnutí sb. n. s. čís. 8686).

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Vymáhající věřitel nepotřeboval v návrhu blíže uváděti právní důvod a obsah nároku, na který vedl exekuci. Jak povinná přiznala v rekursu, jest známo, že zařízení safesových schránek u bank spočívá v tom, že jde o pancéřovou schránku, která jest pod vlastním uzavřením strany, při čemž banka má druhý klíč, a že schránky slouží k úschově cenností. Třebaže strana platí bance za to poplatek, takže poměr mezi nimi má povahu smlouvy nájemní, nelze upřít, že strana může míti proti bance nárok na vydání obsahu schránky a že v případě odporu mohla by nárok ten proti ní uplatňovati. O takový nárok tu jde, a má tento nárok pro vymáhajícího věřitele hospodářskou cenu, kdyby se banka zdráhala připustiti, by on pomocí výkonného orgánu, když byly zabaveny klíče v držení povinné strany jsoucí, a byla vedena exekuce na movité věci povinné, se domáhal převzetí cenností do soudní úschovy. Když tedy vymáhající věřitel označil číslo safesu, vyznačil vzhledem na všeobecně známý obsah onoho zařízení dostatečně nárok tak, že exekuce mohla býti bezpečným základem pro případnou žalobu vymáhajícího věřitele proti podlužnici o vydání obsahu safesu. Šlo tedy o nárok na vydání movitostí, na který se vede podle § 325 ex. ř. exekuce ve smyslu §§ 294 až 298 ex. ř., a nikoliv, jak rekursní soud má za to, o jiné právo majetkové ve smyslu § 331 ex. ř. Právem proto první soud vyhověl návrhu vymáhajícího věřitele.

Čís. 12699.

Ručení dráhy.

Skutečnost, že závory nebyly spuštěny pět minut před příjezdem vlaku, není v příčinné souvislosti se škodou z najetí vlaku na povoz, nedbal-li poškozený výstražného znamení zvonkového zařízení, nýbrž v jízdě pokračoval a byl zábranami na přejezdu uzavřen.

(Rozh. ze dne 16. června 1933, Rv I 263/32.)

Když žalobce vjel se svým povozem na přejezd trati, spadly závory a přihravším se vlakem byl žalobcův povoz rozbit. Žalobní nárok na náhradu věcné škody neuznal p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e důvodem po právu, o d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné právní posouzení spatřuje dovolání v tom, že odvolací soud neprávem má za to, že porušení předpisu, že závory mají býti spuštěny nejméně pět minut před příjezdem vlaku, není v příčinné sou-